

सर्वथादानाभावेहेतुर्गर्भविशेषणं ॥ कामदोहिनीं इच्छाविषयदौहनशीलां काव्यलिंगमलंकारः ॥ २६ ॥ इतिरामाभिरा० वा० त्रिपंचाशःसर्गः ॥ ५३ ॥ ॥३॥ ॥३॥
अथ दंडोपायप्रवृत्तिमाह ॥ कामधेनुमिति ॥ नत्यजते नात्यजत् ॥ अन्वकर्षत् बलादितिशेषः ॥ १ ॥ २ ॥ राजभूतैः राजसेवकैः भटैरितिकचित्पाठः ॥ ज्ञिहेय कर्म
णिलिङ् ॥ भृशदुःखिता भृशेन अतिशयेन दुःखितास्मीतिशेषः ॥ भृशशब्दोबहुपर्यायोवा ॥ ३ ॥ अपकृतं अपराधं दृष्ट्वा ज्ञात्वापि ॥ भक्तां सेवापरां ॥ ४ ॥ ५ ॥

बहुनाकिंप्रलापेननदास्येकामदोहिनीं ॥ २६ ॥ इत्यार्षे श्रीरामा० वा० वा० त्रिपंचाशःसर्गः ॥ ५३ ॥ ॥३॥ ॥३॥
कामधेनुंवसिष्ठोपियदानत्यजतेमुनिः ॥ तदाऽस्यशबलारामविश्वामित्रोन्वकर्षत ॥ १ ॥ नीयमानानुशबलारामराज्ञामहात्मना ॥
दुःखितांचितयामासरुदंतीशोककर्षिता ॥ २ ॥ परित्यक्तावसिष्ठेनकिमहंसुमहात्मना ॥ याहंराजभृतैर्दीनाक्रियेयभृशदुःखिता ॥ ३ ॥
किंमयापकृतंतस्यमहर्षेर्भावितात्मनः ॥ यन्मामनागसंदृष्ट्वाभक्तांत्यजतिधार्मिकः ॥ ४ ॥ इतिसंचितयित्वातुनिःश्वस्यचपुनःपुनः ॥
जगामवेगेनतदावसिष्ठंपरमौजसं ॥ ५ ॥ निर्धूयतांस्तदाभृत्यान्शतशःशत्रुसूदन ॥ जगामानिलवेगेनपादमूलंमहात्मनः ॥ ६ ॥ श
बलासारुदंतीचक्रोशंतीचेदमब्रवीत् ॥ वसिष्ठस्याग्रतःस्थित्वारुदंतीमेघनिःस्वना ॥ ७ ॥ भगवन्किंपरित्यक्तात्वयाहंब्रह्मणःसुत ॥ य
स्माद्राजभटामांहिनयंतेत्वत्सकाशतः ॥ ८ ॥ एवमुक्तस्तुब्रह्मर्षिरिदंवचनमब्रवीत् ॥ शोकसंतप्तहृदयांस्वसारमिवदुःखितां ॥ ९ ॥ न
त्वांत्यजामिशबलेनापिमेऽपकृतंत्वया ॥ एषत्वांनयतेराजावलान्मत्तोमहाबलः ॥ १० ॥

शतशोभृत्यान्त्वकर्षकान् ॥

पादमूलं पादसमीपं ॥ महात्मनोवसिष्ठस्य ॥ ६ ॥ रोदनमश्रुपातः ॥ क्रोशनमार्तशब्दः रुदंत्याएवक्वपिसमीपगमनंरुदंत्यैवचकथनमित्येतदर्थं द्वीरुदंतीति ॥ ७ ॥ ८ ॥ स
काशः समीपं ॥ स्वसा भगिनी ॥ ९ ॥ बलात्क्षत्रात् ॥ मत्तोऽविवेकी ॥ १० ॥